

BİR YARDIMIN VESİLESİ

Merve yıllardır çocuk özlemi çekmiş bir ailenin tek çocuğuydu. Merve'nin annesi ve babası; Vildan Hanım ve İbrahim Bey evliliklerinden çok uzun bir süre sonra çocuk sahibi olabilmişlerdi. Bu nedenden Merve doğduğundan bu yana ona aşırı ilgi göstermişler; onun üstüne titremişlerdir.

Merve yedi yaşına gelmişti ve annesi yeniden hamileydi. Bir gün Merve ve annesi pazara gittiler. Annesi sebze satın alıyordu bu sırada Merve annesinin kolundan çekiştirip pamuk şekerini gösteriyordu. Fakat annesi sebzelerle uğraştığından farkına varmamıştı. Merve annesinin elinden parayı çekip hızla ilerleyen pamuk şekerciye doğru koştu. Annesi arkasından bağırdı: "Merve dur, kızım!" Arkasından koşacaktı fakat bağırmayla gelen doğum sancıları şiddetlendi. Yere düşen Vildan Hanım hastaneye kaldırdılar. Bu sırada Merve pamuk şekeri almıştı, fakat köca bir kalabalığın içinde yalnız kaldı. Annesini aradıysa da bulamadı. Annesinin doğum zamanı değildi, fakat sancı başlamıştı. Doktor durumun hayati olmadığını söyledi. Ve Merve'nin kardeşinin alınması gerekiyordu. Vildan Hanım uyandığında duyduklarına inanamadı bir yanda Merve bir yanda öteki yavrusu... Hemen İbrahim Bey'i aradılar hastaneye geldiğinde duyduklarına inanamayan İbrahim Bey hemen karakolu aradı. Vildan Hanım da taburcu olmuştu. Ve Merve'yi bulabilmek için gerekli ne varsa yapmaya başladılar. Bu sırada Merve günlerdir sokaklarda aç, susuz kaldı. Bir gün yolun kenarında otururken kötü niyeti yüzünden belli olan adam ona doğru yaklaştı. Adam ona neden yalnız oturduğunu sordu. Merve ise annesini kaybettiğini söyledi. Kötü adam Merve'yi "Seni annene götüreceğim." vaadiyle kandırmayı başardı. Merve'yi sokak çocuklarını topladığı bir eve götürdü. Merve "Burada kalmak istemiyorum." dese de kötü adam onu tehdit ediyor ve susturuyordu. Kötü adam oradaki çocuklara dilencilik yaptırıyor, kazandıkları paraları da çocuklardan alıyordu. Kötü adam zavallı çocuklar para getiremediklerinde onlara işkence yapıyor ve dövüyordu. Merve aylarca bu çetenin içinde yaşadı. Annesi ve babası aylardır ağlamaktan bitap düşmüş; aramadıkları, sormadıkları yer kalmamıştı. Merve tanınmaz haldeydi; yüzüne bulaşmış kömür karası, üstünde yırtık pırtık giysiler, dayaklardan kalma yaralar...

Merve yine bir gün dilenmek için sokağa çıktı. Fakat her zaman olduğu gibi para toplayamadı. Çaresiz yavrucağı geri döndüğünde para toplayamadığı için kendisine yapılacak işkenceleri düşünüp bir köşede ağlamaya başladı. Annesi ve babasının kılına zarar gelmesin diye gözünden sakındıkları o minik Mervelelerinin gözyaşları kömür karası olmuş tombul yanaklarından damla damla akıyordu. Aynı zamanda cani adam çocuklara doğru düzgün yemek bile vermiyordu. Bu yüzden Merve çok acıkmıştı. Hava da oldukça soğuktu.

Merve'nin içini çeke çeke hıçkırarak ağlayışını bir amca duydu. Bu Hasan amcaydı. Hasan amca; emekli, kendi halinde, yıllarca fakirlere, darda kalanlara yardım etmiş, tüm mahallenin sevgisini toplayan çok iyi, yardımsever biriydi. Duyduğu o içten ağlamaya dayanamayan Hasan amca minik kızın sorunun olduğunu düşündü ve onunla konuştu. Zavallı Merve onun iyi biri olacağını düşünüp ve başından geçenleri bir bir anlattı. Hasan amcanın gözleri doldu. Çünkü o da oğlunu küçük yaşta kaybetmiş ve ondan bir daha haber alamamıştı. Hasan amca onu karakola götürmeye karar vermişti fakat ondan önce yapılması gerekenler olduğunu düşündü. Merve'yi evine götürdü. Hasan amcanın karısı Sevim teyze olanları dinledi. Ve onun da Hasan amca gibi gözleri doldu. Aklına minik Onur'u geldi. Bir kaç gün boyunca Hasan amcalarda kalan Merve kendine gelmişti. Hasan amca Merve'yi götürme zamanının geldiğini düşündü ama o birkaç günde hem Merve hem de Sevim teyze ve Hasan amca birbirine çok ısınmıştı. Çünkü Merve'ye bakarlarken kendi çocukları gibi davranmışlardı.

Hasan amca Merve'yi karakola götürdü. Hasan amca olanları polise bir bir anlattı. Hasan amcanın bu davranışını ve Merve'ye yaptığı yardımı takdir eden polis, bilgilerini almak için kağıt kalem almaya gitti. Bu sırada Hasan amca karakola haber vermeden oradan ayrıldı. Çünkü Hasan amca yaptığı yardımların duyulmasını sevmezdi. Polis geldiğinde Hasan amcayı bulamadı. Sonra Merve költükte akıllıca otururken polis Merve'nin ailesini tespit edip aradı. Vildan Hanım ve İbrahim Bey uçarak karakola geldiler. Merve'yi gördüklerinde ikisi birden onu öpüp, sarıldılar. Bir taraftan da ağlayan Vildan Hanım polise doğru onu kimin bulduğunu sordu. Polis de bir amca demekle yetinebildi ve olanları anlattı. O günden beri Merve anne ve babasına hep Hasan amca ve Sevim teyzesinin nasıl yardımsever insanlar olduğunu anlatmıştır. Ama onlara bir türlü ulaşmamışlardı. Çünkü ellerinde isimden başka onlara ait bilgi yoktu.

Aradan yıllar geçer. Hasan amca yaşlanmıştır ve böbrek hastası olduğunu öğrenir. Fakat tanı geç konuştuğu için her şey için çok geçtir. Ancak uygun bir donör bulunursa düzelme imkanı vardır. Onun bu zamana kadar yardım ettiği insanlar ona tereddüt etmeden böbreğini vermeye hazırdır fakat ne fena ki bir tane bile uygun böbrek bulunamamıştır. Sevim teyze çaresiz hastane koridorlarında günlerce ağlar. Hasan amcanın durumu gün geçtikçe kötüleşir. Merve ise büyümüş genç bir üniversiteli olmuştur. Hala aklında Hasan amcası ve Sevim teyzesi vardı, simalarını unutamiyordu. Bir gün Merve üşüttüğü için annesiyle hastaneye gittiler. Tam doktordan çıktığı sıra koridorda biraz yaşlanmış olsa da simasından tanıyan ve Sevim tezeyi gören Merve : "Sevim teyzeee, anneeee bulduuum !!" diyerek Sevim teyzeyle sarıldı. Sevim teyze başta tanıyaması da sonradan Merve'yi hatırladı. Vildan Hanım ve Sevim teyze tanıştı. Sevim teyze Hasan amca olduğunu anlattı. Bu sırada Merve'nin

gözleri dolmuştu. Bunları duyan annesi bir saniye bile düşünmede doku uyum testine gitmeye karar verdi. Uyumlu çıkan sonuçlarla Vildan Hanım böbreğini Hasan amcaya verecekti. Merve ve Sevim teyze şaşkınlık içindeydiler. Sevim teyze "emin misiniz? bunu istemiyorsanız yapmayabilirsiniz" dese de Vildan Hanım kararlıydı " siz benim canımdan can olan Merve'mi bulmama vesile oldunuz ben sizin için ne yapsam az" dedi. Sevim teyze " insanlık görevimiz, Allah razı olsun sizden" dedi. Sonra ameliyatlar başladı. Merve de bu geçen zamanda Onur isimli bir gençle sözlenmişti. Onurla birlikte hastaneye gittiler. Babası İbrahim Bey ve Sevim teyze de ordaydı ve sabırla beklediler. Ameliyatlar başarılı geçti. Hasan amca ve Vildan Hanım uyandığında hep birlikte aynı odadaydılar. Sevim teyze Hasan amcaya Vildan Hanımın ona böbreğini verdiğini, Vildan Hanımın Merve'nin annesi olduğunu anlattı. Hasan amca duyduklarına inanamadı. Merve'yi yanına çağırdı ve ona sarıldı "Benim küçük yavrum" diyerek. Herkes birbiriyle tanışırken sıra Onur'a gelmişti. Onur artık Merve'nin manevi babası sayılan Hasan amcaya kendini tanıttı. Çocuk esirgemedi büyüdüğünü, 4 yaşında kaybolduğunu, isminin Onur olduğunu, ailesine dair babasının isminin Hasan olduğu bilgisini bildiğini söylediği. Bunu duyan Hasan amca ve Sevim teyzenin gözleri doldu. Herkes olayları şaşkınlıkla izlerken Onur'un Hasan amca ve Sevim teyzenin yıllarca aradığı çocukları olduğu anlaşıldı. Herkesin yüzünde mutlulukla karışık şaşkınlık ifadesi vardı.

Kımanın aklına gelirdi ki Hasan amcanın yaptığı yüzlerce yardımdan birinin çocuğunu bulmasına vesile olacağını?

KAMAN FEN LİSESİ

Merve DÜNDAR

10/B 117